

Danklied

ROMAN

DEBORAH RANEY

Andere romans van Deborah Raney:

In de serie *Chicory Inn*:

Dochterlief

Draagkracht

Droomwens

Dierbaar

In de serie *Hanover Falls*:

Zo goed als altijd

Wat er ook gebeurt

Tegen beter weten in

In de serie *Clayburn*:

Vluchtplaats

Ommekeer

Weerklank

Toeverlaat

Levensecht

Tweestrijd

Opklaring

Regenseizoen

Vaderlijke

Hartenkreet

Twinkeling

Deborah Raney

Danklied

Roman

Vertaald door Roeleke Meijer-Muilwijk

Voorhoeve

Want Hij is onze vrede, Hij Die met Zijn dood de twee werelden één heeft gemaakt, de muur van vijandschap ertussen heeft afgebroken en de wet met Zijn geboden en voorschriften buiten werking heeft gesteld, om uit die twee in Zichzelf één nieuwe mens te scheppen. Zo bracht Hij vrede en verzoende Hij door het kruis beide in één lichaam met God, door in Zijn lichaam de vijandschap te doden. Vrede kwam Hij verkondigen aan u die ver weg was en vrede aan hen die dichtbij waren: dankzij Hem hebben wij allen door één Geest toegang tot de Vader.

Zo bent u dus geen vreemdelingen of gasten meer, maar burgers, net als de heiligen, en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, met Christus Jezus Zelf als de hoeksteen. Vanuit Hem groeit het hele gebouw, steen voor steen, uit tot een tempel die gewijd is aan Hem, de Heer, in Wie ook u samen opgebouwd wordt tot een plaats waar God woont door Zijn Geest.

Efeziërs 2:14-22

1

OP DE WEG, DIE STEEDS smaller werd, lag een dunne laag sneeuw en ijs. Link Whitman trapte een paar keer licht op de rem van zijn pick-uptruck. De politie van het plaatsje Langhorne was wijd en zijd berucht om de bekeuringen voor te hard rijden en Link had er al twee op zijn naam staan... Als hij nu weer bekeurd werd, zou zijn verzekeringspremie onherroepelijk omhooggaan.

Hij haalde zijn hand door zijn warrige, iets te lange krullen en controleerde het effect in de achteruitkijkspiegel. Als zijn zussen dit gezien hadden, zouden ze hem geen moment meer met rust laten.

Voor wie zit jij je op te doffen, Linkie? Dat moet wel een meisje zijn!

Hij kon hun gegiechel bijna horen en grinnikte even. Hij was dol op zijn zussen, maar ze konden hem ook mateloos irriteren en sinds Bree zich verloofd had, waren de dames Whitman helemaal niet meer te houden. Na de bruiloft van Bree en Drew, volgende maand, zou hij de laatste alleenstaande Whitman zijn. Dan zouden ze hem helemaal onder druk zetten. Zijn zussen hadden ook al kinderen en Bree zou ongetwijfeld meteen een gezin willen stichten. Hij was de grootste lijntrekker van het stel en daar zouden zijn zussen hem bij elke gelegenheid aan herinneren. Zijn moeder was nog erger. Ze had hem al een keer proberen te koppelen aan het achternichteje van een vriendin van een vriendin van een vriendin van haar.

Nee, bedankt. Hij kon zijn eigen vrouw wel vinden. En dat zou hij doen wanneer hij daar helemaal klaar voor was.

Hij lachte schamper. Geloofde hij dat zelf? Hij was daar al heel lang klaar voor. Maar hij zou geen genoeg nemen met het eerste leuke meisje dat hij tegenkwam. Hij was kieskeurig. *Veel* te kieskeurig, volgens zijn zussen.

Nou, ze zouden het heerlijk vinden om te weten dat hij vandaag doelbewust op pad gegaan was. Hij had een vrouw op het oog. Voor zover hij wist, had zijn moeder geen achterdocht gehad toen hij de kans, om voor haar naar de bakkerij te rijden, meteen had aangegrepen. Maar hij had een oogje op een meisje dat daar werkte.

Hij had Shayla voor het eerst ontmoet bij de daklozenopvang in Cape Girardeau. Samen met een paar vrienden van zijn werk had hij daar de afgelopen zomer wat vrijwilligersprojecten aangepakt: ze hadden de computers op het kantoortje gebruiksklaar gemaakt en voor toegang tot het internet gezorgd. Op een dag was hij tegelijk met Shayla de parkeerplaats op gereden en had hij haar geholpen een stapel dozen van de bakkerij naar binnen te dragen.

Tijdens haar gevatte woordenwisselingen met de andere vrijwilligers en een geschifte cliënt met wie ze te maken hadden, had hij gemerkt dat hij haar leuk vond. Een week later, toen hij zijn moed bij elkaar geraapt had om haar zelf aan te spreken, werd dat een beetje meer. En zo ging het de week daarop weer. En de vierde week. De computers van het opvanghuis werkten beter dan ooit en omdat het vrijwilligerswerk betrof, voelde hij zich nauwelijks bezwaard dat hij smoesjes bleef zoeken om hun systeem telkens weer wat verder ‘bij te werken’ op de dagen dat Shayla eten kwam brengen. Tenslotte waren de computers er elke week weer iets op vooruitgegaan. Maar als iemand – een van zijn zussen bijvoorbeeld, of Shayla zelf – hem ooit ervan zou willen beschuldigen dat hij haar stakke, zou ze geen moeite hebben om met bewijzen te komen.

Maar dat kon hem niet schelen. Hoe beter hij Shayla had leren kennen, hoe meer het hem beviel wat hij zag. Niet dat ze het hem gemakkelijk maakte. Onder het genot van de slechte koffie, met dank aan het opvanghuis, hadden ze problemen als dakloosheid, de honger in de wereld en de laatste gemeenteraadsverkiezingen zo goed als opgelost. Ze waren het ook eens geworden over de lekkerste donut – die met zure-roomvulling – en welke kamerplanten het gemakkelijkst om zeep te helpen waren – venushaar en vioolbladplant. Dat wist Shayla uit ervaring en hij kon er, dankzij zijn zussen, over meepraten. Maar hij was nog steeds niets echt persoonlijk te weten gekomen over de mysterieuze Shayla. Tenzij je meetelde dat ze een hekel had aan haar haar: dikke, ontembare krullen die niet echt een afrokapsel vormden, maar wel zoiets... en die haar ongelooflijk schattig stonden, als je het hem vroeg. Maar ze vroeg niet naar zijn mening en dus gaf hij die niet.

De laatste keren dat hij in de bakkerij geweest was, had hij met haar geflirt en hoewel hij niet zo veel van vrouwen wist, vermoedde hij dat zijn gevoelens beantwoord werden.

Shayla. Haar achternaam wist hij nog altijd niet en dat was zijn missie voor vandaag: haar achternaam achterhalen en haar overhalen tot een echt afspraakje. Samen koffiedrinken, meer niet. Hij wilde haar niet afschrikken.

Zijn telefoon ging over en hij viste die uit zijn zak. Zijn moeder. Hij remde weer en nam op. ‘Hoi mam. Zeg het eens.’

‘Ben je al weg bij de bakkerij?’

‘Nee, ik rij nog maar net de stad in.’

‘O, gelukkig.’ Ze slaakte een zucht van opluchting. ‘Zou je ook willen kijken of ze nog kaneelbroodjes hebben? Of misschien koffiebroodjes? Het moet genoeg zijn voor een ontbijt met vier personen. Er is op het laatste moment nog een reservering bij gekomen en ik heb het te druk om ook nog te bakken.’

‘Natuurlijk. Maar voel jij je niet schuldig als je de reputatie van Chicory Inn zo op het spel zet?’ vroeg hij plagend.

‘Absoluut niet. En waag het niet om daar iets aan te veranderen.’

‘Maak je geen zorgen, ik zal je redden. Maar dan sta je wel bij me in het krijt.’

‘Ha!’ Ze probeerde het geïrriteerd te laten klinken, maar Link hoorde dat ze glimlachte.

‘Ik ben er bijna,’ zei hij, zodra Coffee’s On in zicht kwam. ‘Tot over pakweg twintig minuten.’

‘Waag het niet om over twintig minuten thuis te zijn. Dat krijg je nooit voor elkaar als je een normaal tempo aanhoudt en toevallig weet ik dat jij *nog* een bekeuring wegens te snel rijden beslist niet kunt gebruiken.’

‘Wat? Hoe weet jij –’

Vlak voor de auto vloog iets – was het een hond, een coyote? – de straat op.

Hij trapte vol op de rem en flapte er een lelijk woord uit, waar hij meteen spijt van had; zijn moeder zou dat niet waarderen.

‘Link, wat gebeurt er? Link?’

Met gierende remmen raakte de pick-uptruck in een slip en met ingehouden adem zag hij dat de bijna twee ton zware wagen recht op het dier... Wacht! Dat was geen hond. Het was een kind!

Hij probeerde de rem nog dieper in te trappen en zijn hart bonkte in zijn oren. *Heer, alstublieft niet! Help!*

Zijn telefoon was op de een of andere manier op de passagiersstoel terechtgekomen en hij hoorde zijn moeder in de verte gillen. Maar hij had wel wat anders aan zijn hoofd. Het meisje stond met open mond en als aan de grond genageld midden op straat en keek hem door de voorruit verbijsterd aan. Haar wilde krullen wapperden in de wind, maar ze verzette geen stap.

Links paniek nam toe. Ze moest in beweging komen! *Nu!*

De pick-uptruck begon al te slippen. Er viel geen tijd te verliezen! Hij rukte aan de handrem, gooide zijn portier open en rende en glibberde naar het meisje toe. Snel drukte hij haar tegen zijn borstkas en rolde met haar in zijn armen bij de voorbumper weg.

Met bonkend hart zag hij dat de banden van de pick-uptruck de stoeprand op bonkten en toen kwam de truck eindelijk tot stilstand.

Tegen de tijd dat hij weer wat op adem was, stond hij zonder het meisje los te laten op. Ze was zo licht als een veertje, maar nu begon ze te krijsen en met haar bruine laarsjes tegen zijn knieën te trappen. Laarsjes met puntneuzen. *Au!* En ze mocht dan niets wegen, maar in haar angst was ze ijzersterk.

‘Au!’ Met zijn vrije hand pakte hij haar beentjes vast en probeerde die stil te houden en tegelijkertijd op de been te blijven, wat een hele prestatie was op deze glibberige ondergrond.

Op dat moment kwam er een jammerende vrouw de bakkerij uit rennen. Ze stapte van de stoeprand af... en ging meteen onderuit. Link keek met open mond toe, terwijl ze omrolde en overeind krabbelde tot ze op de bevroren straat stond. Over haar toeren keek ze naar Link, die zelf uit alle macht probeerde te blijven staan op het dunne laagje bevroren modder. De kleine driftkop spartelde nog steeds met armen en benen om los te komen.

‘Blijf daar!’ riep hij. Zijn adem vormde wolkjes in de ijzige lucht. De vrouw zou beslist niet netjes naar links en naar rechts kijken voordat ze overstak en als er toevallig nog een auto door de straat reed, zou de bestuurder haar misschien over het hoofd zien.

‘Portia! Alles goed, liefde?’

Die stem kende hij. Hij keek nog eens goed en toen zag hij wat hij eerder in de gauwigheid niet had gezien. Het was Shayla! Ze had echter alleen maar oog voor het kind in zijn armen.

Hij draaide het meisje om, zodat Shayla kon zien dat ze, ondanks de bloedstollende kreten die het kleintje slaakte, in orde was. Daarna schoof hij het meisje onder zijn ene arm, alsof ze een rugbybal was – al leek ze meer op zo’n idioot stuiterballetje als zijn neefjes hadden – en glibberde de straat over.

Bij Shayla aangekomen, maakte hij aanstalten om het kleine

meisje aan haar over te dragen... maar Shayla begon tegen zijn borstkas te stompen.

‘Ze had wel dood kunnen zijn! Ze had wel *dood* kunnen zijn!’

Hij deinsde terug en probeerde haar vuisten af te weren. ‘Hé, hou op! Ze mankeert niks. Het komt allemaal goed!’

Blijkbaar besepte ze niet dat hij het kleine meisje in zijn armen hield, want ze bleef tegen hem schreeuwen. Daarna zakte ze zonder enige waarschuwing in elkaar aan zijn voeten en begon te huilen.

Waarschijnlijk had ze hem nog niet herkend. Het was begrijpelijk dat ze een beetje buiten zinnen was. In het licht van wat er zojuist gebeurd was, leek het een onbenullige gedachte, maar... hij had niet geweten dat ze een kind had. *Maakt dat veel verschil?* Niet dat het op dit moment belangrijk was. Waarschijnlijk hielp het niet echt dat hij haar dochtertje zowat had aangereden; dat was geen best begin als je een vrouw voor je wilde winnen.

Shayla snikte hartverscheurend. Het was maar goed dat hij opgegroeid was met drie dramatische zussen, anders zou hij het zich nog meer aangetrokken hebben. Niet dat Shayla geen reden had om van streek te zijn. Maar ze kon toch zien dat haar dochtertje niets had? Dat was overduidelijk.

Hij zette het kind naast haar op de stoep en hield met zijn ene hand de kraag van het kinderjasje stevig vast om te voorkomen dat het meisje zou wegrennen. ‘Hé...’ Hij knielde naast Shayla neer. ‘Gaat het een beetje?’

Zonder op te kijken wuifde ze hem weg en trok het kleine meisje op haar schoot.

‘Het is hier koud,’ zei Link, en hij wierp een nadrukkelijke blik op Shayla’s blote armen. ‘En die stoep is één grote ijsbaan. Volgens mij moeten jullie eerst maar eens naar binnen.’ Hij stak zijn hand uit om haar overeind te helpen.

Maar die sloeg ze weg. ‘Ik kom zelf wel binnen. Jij hebt vandaag wel genoeg geholpen.’ Ze snoof minachtend en keek hem aan met een woedende blik in haar prachtige, goudbruine ogen.

Op dat ogenblik begon het haar te dagen; langzaam drong het tot haar door wie hij was. ‘O... jij bent het.’ Haar lichtbruine huid kleurde roze.

‘Ja, ik ben het. Link.’ Opnieuw stak hij zijn hand uit.

Weer negeerde ze zijn gebaar. ‘Bemoei jij je maar met je eigen zaken. Wij redden ons wel.’ Ze duwde de krullen van het meisje van haar voorhoofd en inspecteerde haar van top tot teen. Het haar en de huid van het kind waren een tint lichter dan die van Shayla – haar pijpenkrullen leken wel donkerblond – en haar ogen waren opvallend blauwgrijs. Toch leek ze als twee druppels water op Shayla. Het meisje jammerde nog steeds, maar was niet gewond. Een wonder.

Toen hij naar hen keek, zag hij alles weer voor zich en hij huiverde. Nu voelde hij op zijn beurt zijn knieën knikken. ‘Dat scheelde niet veel.’

Shayla keek hem priemend aan. ‘Ja, nou... Misschien kun je in het vervolg wat langzamer rijden. Ze had wel dood kunnen zijn.’

‘Dat heb je al gezegd.’ *Vijftien keer of zo.* Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘En misschien kun jij in het vervolg wat beter op je kind passen.’ Meteen draaide hij haar de rug toe. Had hij zijn mond maar gehouden. Maar... meende ze dat nou? Gaf ze *hem* de schuld? In feite had hij dat kind het leven gered. Ze zou hem dankbaar moeten zijn.

‘Hé!’

Bij het horen van de schrille klank in haar stem draaide hij zich om, voorbereid om nog een keer afgesnauwd te worden.

Maar ze zei alleen: ‘Jij kwam toch voor de bestelling van de bed & breakfast? De Chicory Inn?’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Ja.’ *Wilde je daar ook nog ruzie over maken?*

‘Je bestelling staat klaar.’ Ze wees met haar duim achter zich. ‘Binnen.’

‘O.’ Hij bedwong de neiging om met zijn ogen te rollen. ‘Bedankt. Mijn moeder zou me vermoorden als ik die vergat.’ Inwen-

dig kromp hij ineen. *Fijne woordkeus, Whitman. Zo herinner je haar er in één keer aan dat je haar kind bijna overreden hebt en dat je boodschappen doet voor je mammie.*

Shayla krabbelde weer overeind en voelde voorzichtig hoe glad de stoep was, voordat ze het meisje optilde. ‘Kom binnen. Ik zal de rekening opmaken.’

Hoorde hij een spoor van vredelievendheid in haar stem? ‘Weet je zeker dat ik in de winkel mag komen? Tenslotte had je dochter wel dood kunnen zijn.’ Het sarcasme ging vanzelf. Hij kon er niets aan doen.

Ze deed haar mond al open om hem van repliek te dienen, maar bedacht zich. Zwijgend tilde ze haar dochter op haar heup en liep in de richting van de bakkerij.

Hoofdschuddend volgde Link haar naar binnen.

De pittige geuren van koffie, warme kaneelbroodjes en esdoornsiroop kwamen hen tegemoet en onwillekeurig ademde Link diep in. Deze mengeling van aroma's had een kalmerend effect op hem.

Shayla zette het meisje bij een kindertafeltje naast de kassa. Op de tafel lag een stapel kleurboeken en er stonden emmertjes met kleurpotloden en viltstiften, wat hem herinnerde aan taferelen bij zijn zussen thuis, en het kleine meisje ging onmiddellijk aan de slag.

In Shayla's ongetemde kapsel glinsterden ijskristallen. Link glimlachte. Ze was beeldschoon, al leek haar huid wat grauwer dan anders; in zijn herinnering was die romig mahoniebruin. Achter de toonbank keek ze op een bestellijst. ‘Vierentwintig zoete broodjes en een roggebrood, toch?’

‘Ja, ik geloof het wel...’ Eigenlijk had hij geen idee van wat ze had besteld, of hij kon het zich op dit moment in elk geval niet herinneren. Zijn moeder zou ongetwijfeld... Hij hapte naar adem. *Mam!* Hij had het gesprek verbroken, toen het meisje voor zijn auto was opgedoken. Ze dacht ongetwijfeld dat hij een ongeluk had gehad en was vast buiten zichzelf van ongerustheid.

Danklied

DEBORAH RANEY

CHICORY INN – 5

Welkom bij Chicory Inn, de knusse bed & breakfast van Audrey en Grant Whitman, en leef mee met het wel en wee van hun kinderen.

Link Whitman is niet gelukkig met zijn leven. Hij baalt van zijn baan en als de volgende Whitman-bruiloft zich aandient, beseft hij dat hij als enige van zijn familie ongetrouwd is. Maar dan rijdt hij bijna een klein meisje aan en ontmoet hij haar prachtige tante, Shayla.

Shayla heeft al haar hele leven moeten schipperen tussen twee werelden. Haar moeders blanke familie heeft geen goed woord over voor haar en haar Afro-Amerikaanse vader, en haar vaders familie heeft haar pas na een lange tijd geaccepteerd. Shayla's leven wordt gekenmerkt door de verantwoordelijkheid voor verschillende familieleden, die het geen van allen makkelijk hebben.

Link en Shayla lijken in de verste verte niet op elkaar met hun culturele verschillen en hun eigen kijk op de samenleving. Kunnen ze die verschillen aan de kant schuiven en liefde een kans geven?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat* en was verrast door de vele positieve reacties die ze kreeg. Inmiddels zijn er in Nederland meer dan vijftien romans van haar hand verschenen, waaronder de eerste vier delen over de Chicory Inn: *Dochterlief*, *Draagkracht*, *Droomwens* en *Dierbaar*.

Voorhoeve

ISBN 9789029726313 NUR 302

9 789029 726313

www.uitgeverijvoorhoeve.nl